

La Isla Maldita

Door Christian Deterink

Rick slikte een angstkreet in toen hun vliegtuigje onverwacht enkele schokken maakte. Verdomme, wat had hij toch? Hij had vanuit het smoezelige vliegtuigraamje het onwerkelijk rustige oppervlak van de Caribische zee zitten bestuderen en zich juist afgevraagd wat er allemaal onder dat rimpelloze oppervlak gebeurde, toen hij was opgeschikt door die verdomde turbulentie. Zijn irritatie weg drukkend, draaide hij zijn hoofd.

‘Gaat het?’

Carice grijnsde, ‘Gaaf, dit is pas vliegen! Heel anders dan een week geleden!’

Rick knikte begrijpend. Deze kleine tienpersoons Cessna was inderdaad wel anders dan zo’n kolossale Boeing, zo’n wezenlijke ‘lucht-bus’ waarin je vergat dat je hoog in de lucht zat.

‘Mooie inderdaad!’ Hij was blij dat zijn vriendin niets gemerkt had.

Carice pakte zijn hand, ‘Begin je al zin te krijgen in ons avontuur?’

‘Alles om maar bij jou te zijn.’

‘Haha, gekkie!’

Rick was blij om te zien dat Carice blijkbaar hun ruzie van twee dagen geleden was vergeten. Het was hun derde avond in hun all-in resort geweest en ze hadden net als de vorige keren gedineerd in het hotel, toen zij opeens had geopperd om die vijfdaagse excursie naar binnenlanden van Venezuela te boeken.

‘Wil je dat echt?’, had Rick uitgeroepen, want normaliter was Carice helemaal niet zo avontuurlijk.

‘Zie het als een soort vakantie-in-een-vakantie’, drong ze echter aan, ‘even weg uit de sleur.’

‘We zijn hier pas drie dagen.’

‘En toch vind ik het al saai hier!’

‘Nou... ik wil niet.’

‘Waarom zeg je dat, dit is echt iets voor jou! Wat heb je toch?’

‘Ik? Niets!’ Rick probeerde niet te defensief te klinken.

‘Het gaat je toch niet om het geld, hè?’

‘Natuurlijk niet!’, bracht hij meteen uit en hij zocht naar een uitweg, ‘Maar misschien is het wel gevaarlijk daar!’

Ze lachte, ‘Dat ik jou dat nog ooit zou horen zeggen! Wat een onzin!’

Rick sloeg verward zijn ogen neer en begon met verbeterde bewegingen zijn biefstuk te bewerken, tot zijn vriendin hem een papier onder zijn ogen drukte. Een getekend boekingsformulier.

‘Verdomme, Carice!’ Hij liet met kracht een vuist neerkomen op tafel. Hij probeerde wanhopig de beelden die zich opeens opdrongen in zijn hoofd weg te drukken.

Ze richtte zich op, ‘Ik dacht dat ik je er mee kon verrassen!’

Rick staaarde haar aan en zei iets te hard, ‘Zoiets overleg je toch! Ik... ik heb geen goed gevoel over die trip, snap dat dan...’

‘Maar waarom dan niet?’

Hij probeerde een plausibel antwoord te verzinnen, maar kwam tot zijn frustratie niet verder dan wat gestamel.

Carice bekeek hem hoofdschuddend, ‘Dit slaat nergens op, Rick en dat weet je. Maar begrijp wel één ding goed: we gaan!’

Met die woorden was zij opgestaan en met stramme passen het restaurant uit gelopen. En nog voordat ze de ruimte verlaten had, wist hij al dat hij zou toegeven. Natuurlijk zou hij haar niet alleen laten gaan! Ondanks die vreselijke dromen...

‘En dan wil ik nu proosten op een geslaagde reis!’ Hun reisleader Tom hief zijn flesje Polar-bier.

Tot zijn eigen verbazing juichte en klapte Rick met zijn reisgenoten mee.

‘Dank je wel voor deze trip!’ Carice trok hem naar zich toe en kustte hem op de wang.

‘Hoezo? Volgens mij trakteerde jij mij’, grijnsde hij naar haar, ‘jij hebt toch de kaarten betaald...’

‘Rotzak’, lachte Carice en ze stompde hem op de arm.

Hij weerde een volgende slag af en bewoog zijn handen rond haar nek, ‘Zal ik anders Willy’s werk eens even afmaken?’

Carice worstelde om onder hem om weg te komen, luid giechelend.

Hij doelde natuurlijk op de boa constrictor die een aangeschoten Tom om de nek van Carice had gedrapeerd, die avond die ze hadden doorgebracht op een binnenlandse ranch.

‘Haal hem weg’, had zij angstig gepiept.

‘Koest maar, hij is tam hoor’, grijnsde hun reisleider, ‘Ten minste, als ik hen daar moet geloven...’ Hij wees met een duim naar een groep rancheros, die even verderop was gezeten aan de bar. Enkelen van hen maakten echter alarmerend driftige gebaren.

‘...of misschien toch niet’, lachte Tom, terwijl hij doodgemoedereerd een plek zocht om zijn biertje neer te zetten. Rick zag hoe de slang zich steeds strakker om Carice’ nek bewoog en vroeg zich bezorgd af of Tom nu een loopje met hun nam of echt de situatie schromelijk onderschatte.

‘Rick’, piepte Carice angstig.

‘Kom maar hier, pop’, verkondigde Tom, voor Rick iets kon doen. Met duidelijke moeite bevrijdde hij Carice van de slang, die zich echter meteen naar Tom’s nek bewoog, alsof die in hem een veel beter slachtoffer zag.

‘Muchachos, a little help, por favor’, riep Tom moeizaam, zich omdraaiend naar de rancheros.

Het was terugkijkend misschien wel het spannendste moment van hun trip geweest. Natuurlijk; ze waren het oerwoud van de Orinoco-delta in geweest en een heus Indianendorp bezocht, hadden een inspannende rivierwandeling gemaakt en waren over de Salto Angel, ’s werelds hoogste waterval, gevlogen, maar nergens was het gevaarlijk geworden. En nergens was Rick ook echt bang geweest.

En nu, terug in Cumaña, tijdens het afscheidsdiner op de laatste avond voor hun terugvlucht naar Isla Margarita, voelde hij zowaar iets van opluchting. Had hij zich dan toch voor niets zorgen gemaakt?

Rick genereerde zich als hij terugdacht aan hoe hij uit het lood was geslagen na die eerste nacht op Isla. Hij, iemand die zo nuchter in het leven stond en altijd sliep als een blok, was opeens, nat van het zweet, opgeschrikt uit een vreselijke nachtmerrie. Eentje die zo angstwekkend was dat de beelden zich in zijn geest gebrand hadden. Bloeddoorlopen ogen in verwrongen gezichten, spookachtig opflakkerend licht van enkele kaarsen –of was het vuur?– in het halfduister, geheven machetes en machinegeweren, opspattend bloed. En het allerergste: het gegil van Carice...

Rick had de rest van de nacht de slaap niet meer kunnen vatten, bang als hij was om nog een nachtmerrie te krijgen. Doodstil had hij op bed gelegen, om vooral Carice niet te wekken. De volgende dag had hij ondanks hevige hoofdpijnen geprobeerd om niets aan haar te laten merken. Hij wilde het plezier voor haar niet vergallen, maar belangrijker; hij wilde zich niet zwak tonen voor haar. Maar nog twee even slechte nachten hadden grote gaten in

zijn verdediging geschoten en zo had het kunnen gebeuren dat die hij die avond tegenover haar was uitgevallen over die reis.

‘Gekkie!’

De uitspraak van Carice bracht hem terug naar de werkelijkheid. Hij keek in Carice’ gezicht en voor een moment voelde hij zich volmaakt gelukkig. Tot zijn oog op een spiegel achter haar viel. Een barok vormgegeven geval dat hij ... herkende. Hij voelde zich opeens koud worden.

‘Rick, wat is er?’ Er klonk bezorgdheid in haar stem.

Voor hij kon antwoorden viel de verlichting uit. Er klonken gedempte kreten, gevolgd door lawaai en een moment later stond een groepje mannen midden in het restaurant, spookachtig in het schaarse licht. Ze leken rechtstreeks uit een filmset weggelopen, als slechte parodieën op Zuid-Amerikaanse guerrilleros, maar toen één van hen zijn machinegeweer leegde op het plafond, was het duidelijk dat dit serieus was. De mannen begonnen te brullen in onbegrijpelijk Spaans en tot zijn afgrijzen besepte Rick dat hij dit allemaal al kende.

‘Wat gebeurt er?’ Carice pakte doodsbang zijn arm en opeens begreep Rick het. Hij begreep alles. En hij wist dat hij niet kon laten gebeuren dat Carice iets zou worden aangedaan.

Hij rukte zich los uit de omklemming en stond op.